

DINAH
JEFFERIES

Nachttrein
naar
Marrakesh

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Dinah Jefferies
Oorspronkelijke titel: *Night Train to Marrakech*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock; Adobe Stock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1356 5
ISBN 978 94 027 6937 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

De nachttrein meerderde rammelend en ratelend vaart en het meisje, dat op de drempel van haar nieuwe leven stond, hield haar adem in. Gretig. Hoopvol. Nu kon ze niet meer terug. Het gedender van de wielen over het spoor weerklonk door haar hoofd; het ritme breidde zich uit tot het zich niet langer alleen buiten bevond, maar ook binnen in haar.

Alles hing af van deze reis, van deze door hoop ingegeven droom, maar nu ze eindelijk vertrokken was, voelde alles heel... vreemd. De treincoupé, die aanvankelijk naar munt en kaneel had gegeurd, begon nu te stinken naar zweet, olie en nog iets ranzigs. Terwijl de trein zich voortspoedde door de nacht, leek het geluid ervan steeds harder te klinken. Ze drukte haar handen tegen haar oren en wenste dat ze een eind kon maken aan het lawaai, maar het werd alleen maar erger naarmate ze steeds sneller gingen. Telkens wanneer de wagon schokte, zwiepte haar hangmat opzij. Hoewel ze zich uit alle macht vastklampte, maakte angst zich van haar meester toen ze een schrille fluittoon hoorde.

De verstikkend warme lucht smaakte steeds zilter.

Haar keel verstrakte.

Herinneringen overspoelden haar toen het verleden het ritme van de trein aannam en – *bonk-bonk-bonk* – genadeloos door haar hoofd roffelde. Hoewel ze ernaar hunkerde om in slaap te vallen en zo de uren te verdrijven, voelde het alsof haar huid in brand stond. Ze luisterde naar de ademhaling van haar slapende medepassagiers en probeerde zichzelf tot kalmte te manen, maar zodra ze weegleed in vergetelheid, schrok ze wakker uit dromen over hongerige schepsels die aan de tralies van hun kooi rammelden. Hoe hard ze het ook probeerde, ze kon haar gedachtstroom maar niet onderdrukken.

Uren gingen voorbij en ze werd almaar somberder, tot het geknars van de remmen aankondigde dat het einde in zicht was. De hemel zij dank!

Toen de trein het station van Marrakesh binnenreed, zwol de opluchting in haar aan en moest ze vechten tegen de tranen die achter haar oogleden brandden. Dit had ze immers gewild, nietwaar?

Hoofdstuk 1

Clemence

Kasbah du Paradis, Marokko, juli 1966

Het kwam nog steeds voor dat mensen op de vlucht sloegen en in de bergen verdwenen, net zoals ze ooit waren verdwenen in de kerkers van de krijgsheren, maar áls hier al rusteloze zielen rondwaarden, had Clemence Petier ze nog nooit gezien. Op deze onvoorstelbaar mooie plek had ze tot op zekere hoogte rust gevonden.

Ze staaarde uit het open raam van haar slaapkamer, in de hoop getuige te zijn van de verandering van het licht. Haar dagelijkse rituelen hielden haar in balans, zorgden ervoor dat ze zich op het heden kon concentreren en met beide benen op de grond stond. Toen ze naar de opgaande zon keek, verdampte de mist, werden de bergen in een gouden gloed gehuld en zweefde de heerlijke geur van wilde kruiden door de lucht.

Een perfecte dag.

De kasba lag hoog in het Atlasgebergte en was ooit gebouwd als een fort dat tegen aanvallen van buitenaf bestand zou moeten zijn. Toen Clemence hier was aangekomen, had het er verwaarloosd en vergeten bij gelegen, maar nu voelde het voor haar als een veilige haven. Ze was dol op het duizelingwekkende zonlicht, de diepblauwe schaduwen, de schitterende sterren 's nachts en de verblindend witte sneeuw in de winter.

Ze sloeg haar turquoise badjas om zich heen, knoopte de ceintuur dicht en verliet net als elke ochtend de hoofdwoning om naar het bijgebouw te lopen.

Onderweg over het terras bleef ze alleen even staan om de fluweelachtige klimrozen met haar vingertoppen te beroeren. De bloemen waren karmozijnrood en bijna uitgebloeid, waardoor de blaadjes neerdwarrelden onder haar aanraking. Als bloed, dacht ze, en ze bleef nog even staan voordat ze

verder liep. Ze draaide de sleutel in het slot van het bijgebouw om, schoof de grendels open en ging naar binnen.

Op het eerste gezicht leek het hier net zo idyllisch als buiten op het terras, maar er was iets mis.

Er fladderden vogels bij een open raam met uitzicht op een besloten binnenplaats van waaruit je de bergen erachter kon bereiken. Twee koperkleurige vlindertjes dansten in het zonlicht. Het raam had echter niet open moeten staan, en de kamer had niet leeg moeten zijn. Toen Clemence om zich heen keek, zag ze een dienblad met een onaangeroerd ontbijt – koud geworden Franse koffie, twee stukken versgebakken stokbrood, boter die smolt in het vroege ochtendlicht – en een witte badjas die verfrommeld op het tapijt lag. ‘*Touche du bois,*’ mompelde ze, en ze klopte op de glanzende houten armleuning van een stoel voordat ze naar de badkamer rende. Even afkloppen.

De kraan liep nog, maar er was niemand, dus draaide ze hem dicht en haastte zich naar de zitkamer, waar geen spoor van haar te bekennen was. ‘*Madeleine,*’ riep ze, zich bewust van de trilling in haar stem.

De enige reactie kwam van de vogels.

Op dat moment sloeg de paniek toe. *Madeleine* was ervandoor gegaan.

Het verre verleden drong zich aan haar op, haar mond werd droog en de oude angst fladderde in haar rond alsof het een van de vlinders was. Ze spurtte naar buiten en riep Ahmed, haar jonge assistent, die ze meer vertrouwde dan wie ook op de wereld. ‘*Help me,*’ smeekte ze toen hij naar haar toe kwam. ‘*Ze is weg.*’ Ze stak haar handen naar hem uit.

Even nam de jonge man ze tussen zijn veel grotere handen. ‘*Ze kan niet ver gekomen zijn, madame.* Het is nog maar een halfuur geleden dat ik haar ontbijt heb gebracht; toen was ze er nog. Heeft ze ervan gegeten?’

Clemence schudde haar hoofd.

‘*Ze kan niet langer dan een halfuur weg zijn,*’ vervolgde hij op kalme toon, terwijl ze het terras verlieten.

‘*Heb jij het raam opengedaan?*’

‘*Het spijt me. Ze klaagde dat het benauwd was in de kamer.*’

De moed zonk haar in de schoenen. ‘*We moeten haar binnenhouden. Ze mag niet in haar eentje naar buiten. Nooit. Dat had ik toch gezegd?*’

‘Het raam ging zo stroef dat ik dacht dat ze niet sterk genoeg zou zijn om het helemaal open te kunnen duwen.’

‘Ik zal tralies moeten laten aanbrengen. Of een scherm van filigraan, dat staat wat fraaier. Als we haar tenminste kunnen vinden...’

‘Dat komt wel goed.’

Daar was Clemence niet zo zeker van. Madeleine kon erg sluw zijn. ‘Ahmed, neem jij de motor maar om mijn kleindochter op te halen en kijk onderweg of je Madeleine ziet. Ik heb de jeep misschien nodig om haar te zoeken.’

Haar kleindochter zou zich vast beklagen omdat ze de lange reis vanaf het treinstation van Marrakesh naar de kasba achter op een motor zou moeten maken, maar dat was van later zorg.

Clemence keerde Ahmed de rug toe en begon het complex te doorzoeken. Van de omringende muren stonden er nog maar enkele overeind en haar kasba bevond zich ter hoogte van de boomgrens. Op de hoger gelegen bergen groeide vrijwel niets; ze waren kaal en rotsachtig.

Als je naar beneden keek, zag het er door de weelderige begroeiing heel anders uit. Lager op de berg lag het dorpje Imlil, dat het hele jaar door van water werd voorzien door de rivier, waardoor de grond er heel geschikt was om te bewerken. Vanaf hier kon ze de walnotenbossen en de dennenwouden zien, waar ze altijd dennenappels verzamelde voor in de haard. Nog verder naar beneden lagen de akkers waar de dorpingen groenten, aardappels en uien kweekten, plus alfalfa als voer voor de paar koeien. Daaronder bevonden zich de boomgaarden met pruimen, vijgen, amandelen en abrikozen, al zou Madeleine te voet nooit zo ver hebben kunnen komen.

De wind die vanaf de bergtop omlaagblies was ijl en zuiver, en toen Clemence de verkoelende bries op haar huid voelde, keek ze omhoog naar de rotsachtige hellingen. Waar was ze toch?

‘In een nachthemd nog wel,’ mopperde ze. *‘Pour l’amour de Dieu!’*

Sinds ze zich een paar maanden geleden over Madeleine had ontfermd, had ze zich niets dan zorgen gemaakt. Natuurlijk moest dit uitgerekend gebeuren vlak voordat haar kleindochter zou komen, alsof dat al niet genoeg reden tot zorg was. Misschien was het dwaas geweest om haar

hier te laten komen, dat meisje dat ze niet eens kende. Al had ze weinig keus gehad.

Clemence liep onder de met bougainville begroeide pergola door, gluurde achter de rozemarijnstruik, keek tussen de palmen en keerde terug naar de besloten binnentuin waarvan de muren waren begroeid met geurige witte jasmijn. Niets. Er was geen spoor van haar te vinden. Op een drafje liep ze naar een punt vanwaar ze uitzicht had op het steile pad omlaag dat Ahmed had genomen. Daar, in de buurt van Imlil, stond haar jeep, een Hotchkiss uit de jaren vijftig. *Alsjeblieft, alsjeblieft, zorg dat we haar snel vinden.* De hitte kon hier genadeloos zijn, zeker als je de weg niet kende. Hoe langer Madeleine daar buiten was, hoe groter het risico.

Veertig minuten later was ze nog steeds nergens te bekennen. Inmiddels zou Ahmed de bewoners van Imlil wel hebben gewaarschuwd, en Clemence hoopte dat zij zouden helpen zoeken. Terwijl ze nogmaals alle hoeken en gaten van het gebouw afspeurde, hoorde ze Ahmeds zus Nadia ook op schrille, dringende toon om Madeleine roepen. Clemence wreef over haar voorhoofd en haalde een paar keer diep adem in een poging tot bedaren te komen, maar haar angst bereikte ongekeerde hoogten.

Opeens hoorde ze iemand op de voordeur van de kasba bonken. Ze vloog door de hal naar de deur, zwaaide hem wijd open en zag Madeleine op de drempel staan, nog steeds in haar groezelige nachthemd gehuld, met haar witte haar grijs van het vuil en met de strepen van tranen in het aangekoekte stof op haar wangen. Ze zag er uitgeput uit. Naast haar stond een man die haar ondersteunde, hoewel Clemence hem nauwelijks een blik waardig keurde voordat ze haar moeder tegen zich aan trok. 'Godzijdank,' fluisterde ze met bibberende stem en met haar armen stevig om haar heen.

'Die arme ziel,' zei de man. 'Ze kroop op handen en knieën rond, niet ver bij een van de paden naar het dorp vandaan.'

Zijn stem kwam haar meteen bekend voor. Die zou ze uit duizenden hebben herkend, maar dat kon toch niet... Nauwelijks in staat het te geloven en met een knoop van angst in haar maag dwong ze zichzelf op te kijken. Het voelde alsof er een gure wind dwars door haar heen blies en ondanks de hitte kreeg ze het ijskoud. Hij droeg een nette grijze pantalon en een smetteloos blauw linnen overhemd. Niets bijzonders aan. Hij zou

voor een Europeaan kunnen doorgaan, maar Clemence wist dat hij dat niet was.

‘Ze zag er heel broos uit en sloeg wartaal uit. Ik...’ Hij viel stil en staarde haar aan.

Clemence voelde een spiertje trekken in haar slaap en moest de neiging onderdrukken om te vluchten.

‘Adele? Adele Garnier?’ vroeg hij verbaasd. ‘Ben jij het echt?’

Zo was ze al vijftig jaar niet meer genoemd. Kon ze het ontkennen? Ze had gedacht dat ze zijn gezicht nooit meer zou zien, dat had ze gehóópt, maar hier was hij dan. Stilletjes knikte ze, en ze veegde de tranen van de wangen van de oude vrouw. ‘Kom mee,’ zei ze zacht. ‘Dan gaan we u opfrissen.’

Met gefronst voorhoofd bleef de man haar aankijken. Het was duidelijk dat hij hier geen genoegen mee nam.

‘Ik moet er helaas vandoor.’ Ze bleef Madeleine stevig vasthouden. ‘Tegenwoordig gebruik ik mijn tweede naam, Clemence, en heet ik Madame Petier. Bedankt dat u haar hebt teruggebracht, Monsieur Callier.’

‘Patrice.’ Het klonk beledigd en hij streek met zijn vingers langs zijn voorhoofd. ‘Zou ik misschien iets kouds te drinken kunnen krijgen, als het niet te veel moeite is?’

‘Natuurlijk. Nadia komt het zo brengen.’

Nadia, die naast haar het tafereel had gadegeslagen, knikte.

Clemence bracht haar moeder snel naar het bijgebouw, controleerde of de ramen op slot waren en hielp haar met trillende handen een slokje water te nemen. Hoe kon het toch dat ze nog steeds de kriebels kreeg van Patrice Callier?

Ze deed de luiken dicht, pakte een schoon nachthemd, en nadat ze het stof uit het haar van haar moeder had gespoeld en haar naar het toilet had laten gaan, stopte ze haar weer in bed.

Na haar avontuur was de tweeënnegentigjarige vrouw uitgeput en zo mak als een lammetje, dus liet ze het zonder morren toe.

Clemence sloeg haar handen stevig ineen en drukte haar vingernagels in het vlees. Wat deed Patrice hier? Ze had hem, net als de rest van haar verleden, ver achter zich gelaten. Ze haalde een paar keer diep adem om

rustig te worden en hoopte dat hij alweer weg was, maar toch duurde het nog even voordat ze weer naar buiten durfde. Haar gêne was jaren geleden haar ondergang geworden, en die mocht ze nu niet weer de overhand laten nemen. Of hij nou weg was of niet, in feite deed slechts één vraag ertoe: hoeveel wist Patrice?

Hoofdstuk 2

Vicky

Treinstation van Marrakesh

Op het stationsplein schermde Vicky Baudin haar ogen af tegen het verblindend witte zonlicht. Ze keek naar links en rechts en daarna recht voor zich uit door de chaos van met draagmanden beladen ezels, fietsen en oude mannen die in groepjes stonden te roken en roddelen. Nergens zag ze een vrouw die haar grootmoeder zou kunnen zijn. Haar grootvader Jacques, een zwijgzame oude man die een teruggetrokken leven leidde in hun Franse dorp, had haar met tegenzin de naam en een postbusnummer van de vrouw gegeven, maar had haar niet omschreven, omdat hij beweerde Clemence al meer dan vijftig jaar niet meer gezien te hebben. Toen Vicky erop had aangedrongen dat hij meer zou vertellen, was hij dichtgeklapt.

Ze keek op haar horloge. De trein was op tijd aangekomen.

‘Verdorie,’ mompelde ze. ‘En nu?’

Hoewel het nog vroeg was en nog niet zinderend heet, voelde ze haar huid al prikken. Alles om haar heen was heel anders dan thuis. De lucht voelde warmer aan, het licht was feller, het landschap droger. Na het duizelingwekkende steen in Tanger had ze iets romantischers verwacht, maar in plaats daarvan deed Marrakesh sjofel en verwaarloosd aan. De grond lag bezaaid met afval, de verf op de kozijnen van het station bladderde af. Gelukkig hoefde ze in elk geval niet meer verder met de trein.

De wirwar van stemmen kolkte en piekte – alarmerende stemmen, alsof alle korte klinkers van de aardbodem verdwenen waren. Toch kon ze tussen de onbekende verzameling van medeklinkers een paar woorden Frans ontdekken. *Dommage. Jour. Demain.*

Hoewel ze ervan uitging dat Marokkaans-Arabisch hier de voertaal was, prees ze zichzelf gelukkig dat er ook nog een beetje Frans gesproken werd.

Volgens haar grootvader was dit land ooit een Frans protectoraat geweest en was het nog maar een decennium geleden volledig onafhankelijk geworden van Frankrijk. Daardoor zou Vicky de mensen een beetje kunnen begrijpen en met hen kunnen communiceren. In elk geval goed genoeg om een baguette of een croissant te kunnen kopen.

Ze keek om zich heen om alles in zich op te nemen. Het was moeilijk te geloven dat ze er eindelijk was. Toen haar grootvader zich had laten ontvallen dat haar grootmoeder nog leefde, was dat een grote schok geweest. Er was nooit ook maar met een woord over de moeder van haar overleden vader gerept. Op het moment dat Jacques had verteld dat die mysterieuze, lang verloren gewaande grootmoeder in Marokko woonde, had het gevoel alsof het lot haar bij de hand nam. Marrakesh was namelijk ook de favoriete stad van Yves Saint Laurent, een ontwerper die meer voor Vicky betekende dan ze ooit zou kunnen uitleggen. Na alle moeilijkheden en het verdriet van het afgelopen jaar had ze plotseling zeker geweten dat al haar problemen opgelost zouden worden als ze naar Marrakesh ging om hen beiden te zoeken. Misschien zou ze daar weer in zichzelf gaan geloven, haar gebroken hart na de wrede afwijzing van haar vriendje kunnen laten helen en misschien zelfs het antwoord vinden op de mysteries die haar familie haar hele leven verborgen had gehouden.

Op het stationsplein stonden een paar in het zwart gehulde vrouwen naar haar te staren, en Vicky's wangen begonnen te gloeien. Ze hield haar hoofd fier overeind en probeerde koeltjes over te komen, maar trok wel stiekem de zoom van haar felgele mini-jurk wat omlaag. De stof was bedrukt met grote roze klaprozen en deed niets om haar weelderige rondingen te verhullen. Te laat beseftte ze dat dat hier in Marrakesh wél zou moeten. In de trein had ze zichzelf toegedekt met een dunne deken, maar nu keek ze om zich heen en vroeg ze zich af of er een openbaar toilet was waar ze een broek en een shirt met lange mouwen zou kunnen aantrekken. Zo te zien niet. Een van de vrouwen kwam dichterbij, maakte een vreemd blazend geluid als van een kat, en nam weer afstand. Vicky kromp in elkaar. Dit was geen goed begin.

Ik ben niet bang. Ik ben níét bang, hield ze zichzelf voor, de tranen terugdringend die haar elk moment in de ogen konden springen. Ze ging er prat op dat ze altijd sterk overkwam, hoe erg ze ook werd geprovoceerd,

ongeacht hoe ze zich vanbinnen voelde. Toen de kinderen op school haar hadden gepest met haar afkomst, had ze geen keel opgezet. Ze had niet gehuild toen haar moeder voor de zoveelste keer had geweigerd haar iets over haar vader te vertellen, en ook toen haar vriendje Russell haar dromen wreed de grond in had geboord, had ze geen traan gelaten. Nou ja, dat was niet helemaal waar, maar hoe dan ook was ze niet van plan om nu te gaan huilen.

Met hernieuwde moed stapte ze naar voren en zag een taxistandplaats, waar niet één taxi stond te wachten. Hoe ver woonde haar grootmoeder hiervandaan? Zou het duur zijn om een taxi naar de kasba te nemen? Ze haalde de ansichtkaart uit haar zak die Clemence haar had gestuurd nadat ze haar via het postbusadres had geschreven. Kasbah du Paradis – geen adres, alleen die plaatsnaam en een paar woorden.

Uiteindelijk viel haar blik op een kruier en ze liet hem de kaart zien. Hij gebaarde dat ze haar bagage in een ezelkar moest zetten, maar ze schudde haar hoofd. Hoewel ze zweette en het steeds warmer kreeg, ging ze op een laag muurtje zitten wachten in de hoop dat haar grootmoeder snel zou komen.

Voor haar gevoel uren later stopte er een monsterlijke motorfiets. De jonge, zongebruinde bestuurder droeg een blauwe bandana en had een serieuze uitdrukking op zijn gezicht, en nadat hij hard had getoeterd, hield hij een kaart omhoog waarop BAUDIN geschreven stond.

Ze slaakte een enorme zucht van opluchting en repte zich naar hem toe. ‘Ahmed Hassan,’ stelde hij zich met uitgestoken hand voor. ‘Het spijt me dat ik zo laat ben.’

‘Dat geeft niet, ik ben blij dat je er bent.’ Ze gaf hem haar tas.

Die bond hij achter op de motor, alvorens een grote zwart-witte katoenen sjaal van zijn nek te halen. ‘Bedek hier je mond en neus mee. Wikkel hem om je hoofd,’ zei hij. Toen hij weer stevig in het zadel zat, nodigde hij haar uit om bij hem achterop te stappen.

Dat deed ze, met een grijns van genoeg en met de sjaal stevig vastgebonden in haar nek. Eindelijk kon haar avontuur beginnen.

Ahmed startte de motor en scheurde weg bij het station, via een rotonde en een laan omzoomd door jacarandabomen. Ze voelde zich zo licht als

een veertje. Ze was in Marrakesh. Ze was er echt, en ze zat bij een volslagen onbekende achter op een motorfiets. Wat zou haar moeder daarvan zeggen? Ze slaakte een triomfantelijke kreet en hield zich stevig vast.

Hoofdstuk 3

‘Kijk,’ zei Ahmed nadat hij de motor tot stilstand had gebracht. ‘Daar beneden ligt de Ourikavallei.’

Vicky keek naar de zonovergoten vallei beneden hen en zag daar een rivier en een paar dorpjes vol oudroze huisjes, omringd door citrusboomgaarden. ‘Het is prachtig,’ fluisterde ze.

Ahmed knikte instemmend.

Terwijl ze weer verder omhoogreden, strekte zich een schitterend landschap van terracottakleurige hellingen en woeste, in zonlicht gehulde bergen voor haar uit. In de verte waren ze door de brandende zon verbleekt tot de kleur van as. In een van de scherpe bochten over het hobbelige, onverharde bergpad verontschuldigde Ahmed zich en zei dat ze zich goed moest vasthouden, omdat ze vastzaten in een kuil. De wielen draaiden door en bliezen zanderige roze stofwolken op, waardoor Vicky in haar prikkende ogen moest wrijven, die als enige niet door de sjaal werden bedekt.

Al snel wist Ahmed de motor weer los te krijgen en reden ze nog verder omhoog, totdat hij weer stopte. Vanaf dat punt gingen ze te voet verder en duwde hij de motorfiets door een wirwar van steile, oneffen steegjes in een klein Berberdorp. ‘Een kortere route,’ legde hij uit.

Even later hield hij stil bij het begin van een ruig uitzierend pad geflankeerd door wilde bloemen. ‘Het spijt me,’ zei hij weer, terwijl hij naar het pad wees. ‘Vanaf hier lopen we naar de kasba.’ Hij zette de motor in een schuurtje, sloot dat af en nam galant haar tas van haar over. ‘Wat licht,’ zei hij, terwijl hij ermee door de lucht zwaaide.

‘Ik ga ervan uit dat de kleren hier goedkoop zijn,’ reageerde ze, terwijl ze hem zijn sjaal teruggaf.

Ze liepen het pad op, naar een laag roze gebouw op een klein plateau.

‘*Voilà! Kasbah du Paradis de la montagne.* Onze toegangspoort tot het Atlasgebergte met zijn eeuwige sneeuw,’ zei hij met een zwierig gebaar in de richting van de bergtoppen.